

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 99/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., S., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených pod sp. zn. 2 C 231/90, sp. zn. 2 C 408/91, sp. zn. 6 C 1197/91 a sp. zn. 2 C 926/92, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Cb 321/97 a sp. zn. 11 Co 165/91 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Obo 98/00, sp. zn. 3 Obo 104/03 a sp. zn. 5 Cdo 33/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2009 doručená sťažnosť A. S., S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová

Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 C 231/90, sp. zn. 2 C 408/91, sp. zn. 6 C 1197/91 a sp. zn. 2 C 926/92, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Cb 321/97 a sp. zn. 11 Co 165/91 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Obo 98/00, sp. zn. 3 Obo 104/03 a sp. zn. 5 Cdo 33/01.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou (v procesnom postavení žalobkyne) viacerých ňou označených súdnych sporov, v súvislosti s ktorými vyjadruje svoju nespokojnosť týkajúcu sa ich plynulosti. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že v dôsledku zdĺhavého postupu označených súdov neustále pretrváva stav jej právnej neistoty, a preto sa domáha, aby ústavný súd zjednal nápravu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie označeným súdom nálezom uložil povinnosť nepokračovať v porušovaní jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a aby im prikázal v označených veciach ďalej konať plynulo a bez prietáhov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľky ústavný súd v prvom rade podotýka, že jej podanie je značne neprehľadné a nezrozumiteľné, sťažovateľka na rôznych miestach sťažnosti označila spisové značky súdnych konaní (niekedy aj bez označenia súdu, o ktorého konanie ide), a to bez akejkol'vek časovej postupnosti alebo nadväznosti týchto spisových značiek v jednotlivých konaniach (najprv je rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré potom preskúmava odvolací súd a popípade ďalej nasleduje rozhodnutie dovolacieho súdu). Vzhľadom na uvedené ústavný súd iba zisťovaním v niektorých prípadoch z príloh sťažnosti alebo zisťovaním na príslušnom súde dospel k záveru o týchto sťažovateľke vytýkaných súvislostiach. Keďže na viacerých miestach je možné vybadať nespokojnosť sťažovateľky s rýchlosťou označených konaní, ústavný súd vzhľadom na možné porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy preskúmal všetky v sťažnosti uvedené spisové značky súdnych konaní v ich vzájomnej spojitosti a logickej nadväznosti.

A. V konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 2 C 408/91 sa sťažovateľka domáhala rozhodnutia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pričom podľa zistenia ústavného súdu toto konanie bolo ukončené rozsudkom okresného súdu z 5. augusta 1991, ktorý bol následne potvrdený rozhodnutím krajského súdu zo 6. novembra 1991 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 165/91 (konanie tiež napádané sťažnosťou), pričom tieto rozhodnutia, t. j. rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského (odvolacieho) súdu nadobudli právoplatnosť 31. decembra 1991, takže boli týmto dňom právoplatne skončené.

Súčasne ústavný súd zistil, že časť predmetu konania bola vylúčená z konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 408/91 na samostatné konanie, ktoré bolo

vedené okresným súdom pod novou sp. zn. 2 C 51/92, ktoré sťažovateľka sťažnosťou síce nenapáda, avšak aj toto konanie bolo z dôvodu späťvzatia žaloby okresným súdom zastavené 14. apríla 1992. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. júna 1992.

Okrem toho rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 2 C 408/91 z 5. augusta 1991 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11 Co 165/91 zo 6. novembra 1991 bolo preskúmané aj v dovolacom konaní najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 33/01 (konanie tiež napádané sťažnosťou), pričom z príloh sťažnosti vyplýva, že toto konanie bolo na najvyššom súde ukončené 3. mája 2001, keď najvyšší súd vrátil spis po dovolacom konaní späť okresnému súdu.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľka sťažnosťou pred ústavným súdom napáda konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 2 C 408/91, konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 11 Co 165/91, ako aj konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 5 Cdo 33/01, ktoré boli podľa zistenia ústavného súdu už právoplatne skončené, pričom od ich právoplatného skončenia do 16. decembra 2009, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na

poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. Konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 2 C 926/92 bolo konaním o povolení obnovy konania. Toto konanie bolo podľa zistenia ústavného súdu zastavené 9. februára 1993, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. marca 1993.

Od 1. marca 1993, keď bolo napádané konanie okresného súdu právoplatne skončené, do 16. decembra 2009, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s konaním o povolenie obnovy konania ústavný súd nad rámec podotýka, že v súlade s jeho judikatúrou (napr. III. ÚS 187/02, III. ÚS 191/02, IV. ÚS 185/04, II. ÚS 362/08) sa v konaní o návrhu na obnovu konania až do právoplatného rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania nemôže aplikovať čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako to platí, pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote – pozri napr. Sablon v. Belgicko, 2004), pretože nejde o rozhodovanie o hmotnom práve alebo záväzku a o odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci. Takéto rozhodnutie týkajúce sa práv účastníkov konania bolo už totiž vydané v pôvodnom konaní, o povolenie obnovy ktorého sa účastník konania domáha. Inými

slovami, v konaní o povolení obnovy konania súd rozhoduje iba o povolení, resp. nepovolení obnovy konania a v tomto štádiu konania súd nerozhoduje o konkrétnych právach a povinnostiach účastníkov konania.

C. Konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 2 C 231/90 bolo konaním o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a bolo skončené rozsudkom okresného súdu z 10. júla 1990, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. augusta 1990.

Od 24. augusta 1990, keď bolo napádané konanie okresného súdu právoplatne skončené, do 16. decembra 2009, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

D. Konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 6 C 1197/91 bolo konaním „o mzdových nárokoch“, pričom konanie o časti žalobného petitu bolo ukončené rozsudkom okresného súdu z 27. októbra 1995, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. decembra 1995.

Konanie o zvyšnej časti žalobného petitu vo veci „vyplatenia cieľovej prémie a náhrady škody z reštitučných nárokov“ bolo vylúčené na samostatné konanie, ktoré bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 C 23/96, pričom toto konanie bolo z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zastavené rozhodnutím okresného súdu z 13. decembra 1996, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. januára 1997. Ústavný súd pre úplnosť veci dodáva, že toto konanie sťažovateľka sťažnosťou nenapáda.

Zvyšná časť žalobného petitu („náhrada škody z reštitučných nárokov“), o ktorej nerozhodol okresný súd v konaní sp. zn. 5 C 23/96, bola vylúčená na samostatné konanie, ktoré bolo okresným súdom ďalej vedené pod sp. zn. 5 C 128/97, pričom táto vec bola okresným súdom 10. apríla 1997 postúpená na ďalšie konanie krajskému súdu. Ústavný súd

aj v tomto prípade pre úplnosť poznamenáva, že sťažovateľka sťažnosťou nenapáda ani toto konanie.

Od 21. decembra 1995, keď bolo napádané konanie okresného súdu právoplatne skončené, do 16. decembra 2009, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

E. Napokon sťažovateľka sťažnosťou pred ústavným súdom napáda aj konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 9 Cb 321/97 o zaplatenie finančnej čiastky v sume 265 000 Sk. V predmetnej veci krajský súd rozhodol prvýkrát rozsudkom z 1. decembra 1999, avšak tento rozsudok bol v rámci odvolacieho konania rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 98/00 z 22. marca 2001 (konanie tiež napádané sťažnosťou) zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v tejto veci rozhodol druhýkrát rozsudkom z 22. novembra 2002, ktorým žalobu zamietol, pričom toto rozhodnutie už bolo v odvolacom konaní rozhodnutím najvyššieho súdu z 30. septembra 2004 (v niektorých prílohách sťažnosti je uvádzaný nesprávny dátum 10. september 2004, pozn.) vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 104/03 (konanie tiež napádané sťažnosťou) potvrdené.

Podľa zistenia ústavného súdu konanie krajského súdu sp. zn. 9 Cb 321/97 v spojení s odvolacími konaniami najvyššieho súdu vedenými pod sp. zn. 3 Obo 98/00 a sp. zn. 3 Obo 104/03 bolo právoplatne skončené 3. novembra 2004.

Od 3. novembra 2004, keď bolo napádané konanie krajského súdu v spojení s konaniami najvyššieho súdu právoplatne skončené, do 16. decembra 2009, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky napokon aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o prikázaní okresnému súdu, krajskému súdu a najvyššiemu súdu v označených veciach konať bez prietáhov je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobôd sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), sa ústavný súd touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2010